

[Aksel Larsen.]

naar han ved paa Forhaand, at det ikke kan blive vedtaget, gavner det ikke at stemme for det, saa vil det være skadeligt at stemme for det. Dette er et Synspunkt, jeg ikke forstaar, og en Udtalelse, som jeg vil opgive at argumentere imod, for den afslører kun en Mand, der er i den dybeste Forlegenhed, fordi han godt ved, hvad han *burde* gøre, men ikke under nogen Omstændighed *vil* gøre det rigtige.

Det ærede Medlem Hr. Levinsen siger videre, at han forfølger et reelt Formaal. Ja, det gør jeg ogsaa. Jeg forfølger det Formaal at skaffe Landarbejderne noget højere Lønninger. Der findes imidlertid ingen anden Vej til at skaffe dem disse højere Lønninger end gennem Rigsdagen. Forslag desangaaende maa derfor fremsættes her paa Rigsdagen, og den eneste Maade, Forslagené kan blive vedtaget paa, er, ved at man stemmer for dem; hvis man stemmer imod dem, ja, saa bliver de forkastet. Altsaa er det ærede Medlem Hr. Levinsen, der aabenbart ved sin Afstemning agter at forfølge reelle Formaal, i Modstrid med sin Tale forleden, idet han vil være med til at forhindre Landarbejderne i at faa højere Lønninger.

Det ærede Medlem kan dog ikke have glemmt sin Tale i Forgaars. Han sagde jo ogsaa nu, at Samfundet kan ikke med rimelig Motivering forhøje Kornpriserne uden at tage Hensyn til Landarbejderne. Ja, men hvorfor vil han saa ikke være med? Han siger, han er ked af, at Udvalget ikke tog Hensyn til hans Anmodning i Forgaars om at indføje en saadan Paragraf i Lovforslaget som den, jeg har stillet Forslag om. Men til Trods for, at han er ked af det, vil han altsaa ikke stemme for den af mig foreslaaede Paragraf. Og dernæst siger det ærede Medlem, at han er glad for, at Spørgsmaalet henvises til Regeringens Overvejelse. Jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Carl Petersen, der i Gaar mente, at Husmændene kunde fodre Svin med det Samfundssind, som man maatte haabe Herremændene maatte vise sig at være i Besiddelse af. Man skal holde op med paa den Maade at udstede Veksler paa Evigheden, som man godt ved ikke bliver indfriet!

Det ærede Medlem Hr. Levinsen ved jo godt, hvad der er sket i det sidste halve Aar, hvad Landarbejderne angaar. I Efteraaret blev de bevidst undtaget fra Pristalsreguleringen, man sagde: deres Forhold skal blive ordnet senere. Man gav Landarbejderne Løfte herom og fik dem til at forholde sig i Ro. Senere — det tog mange

Maaneder — naaede man dertil, at der blev stillet et Mæglingsforslag. Det blev vedtaget af Arbejderorganisationerne, forkastet af Arbejdsgiverorganisationerne, og saa sagde man til Arbejdsmandsforbundet og til Landarbejderne: Stil Sagen i Bero, den skal blive ordnet senere! Da dette „senere“ kom, bestod det i et Forslag fra Regeringens Side om en Voldgiftsdomstol, som skulde bestaa af et Par Professorer, en Højesteretsdommer og en Rigsadvokat. Det ærede Medlem Hr. Levinsen trøstede sig med, at denne Voldgiftsdomstol vilde sikkert give Retfærdighed til Landarbejderne. Vi hævdede som vor Mening, at den vilde give dem absolut 0,0. Da Kendelsen faldt, viste det sig, at vi fik Ret, men det ærede Medlem Hr. Levinsen sagde, med Bedrøvelse i Stemmen: Det forstaar jeg ikke, jeg havde virkelig saa sikkert ventet, at den vilde give noget bedre Resultat.

Nu staar vi her og behandler Spørgsmaalet paa Tinge, og saa siger det ærede Medlem Hr. Levinsen: Jeg vil ikke være med til at stemme for det Forslag, jeg i Gaar forlangte, for jeg haaber paa et Resultat af Regeringens Overvejelser. Han bliver ved med at haabe, samtidig med at hans Landarbejdere er ved at dø af Sult. Det ærede Medlem har vel hørt Ministerens Udtalelser her? Ministeren pointerede netop udtrykkeligt, at han og Regeringen ikke tænkte paa at gøre noget som helst for Landarbejderne (*Landbrugsministeren* [Bording]: Det er ikke sandt!), men at Regeringen overvejede en vis ringe Løntilpasning for Arbejderne i Almindelighed. Det var det, Ministeren sagde. Det Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Levinsen og jeg rejste i Forgaars, var Spørgsmaalet om at gøre noget specielt, noget ekstraordinært, noget, der virkede, for Landarbejderne. Det er dem, der trænger mest, det er dem, der er længst nede, og det er dem, man nu henter fra Tørvemoser og Flyvepladser og sender paa tvungent Arbejde til en ringe Løn. Det ærede Medlem Hr. Levinsen og jeg rejste det Spørgsmaal: Der maa gøres noget ekstraordinært for dem, det er ikke nok at bringe dem ind under almindelig Løntilpasning — hvis en saadan skulde komme, hvad jeg personlig absolut ikke føler mig overbevist om. Det ærede Medlem Hr. Levinsen har nu hørt Ministerens udtale sig: Regeringen overvejer aldeles ikke Foranstaltninger i den Retning, som det ærede Medlem udtalte Ønsket om ved første Behandling. Der er ikke fra Landbrugsministerens Side kommet et eneste Ord, som giver Holdepunkt for det, det ærede Medlem